

Daha da Fazlası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Temmuz 2020

Bir yansımanın başşehirsin, sen karanlık bense bir hipotezi çürütme kaygısıyla sonlandırıyorum varlığımı.

Haşmetli bir sözcük diliyorum dilemmasında evrenin, katlar çıkacağım büyüklükte ömrün romanı ve diskalifiye edildiğim güne dönüp bir bakıyorum ki...

Annemin çılgılığı ve yorgun rahmi.

Gecenin gözleri koyu ve ameliyathane masasında gözlerimi açıyorum diri ve dingin bildiğim dünyaya bilip bilmeden yediğim tokadı sahipleniyorum da sessiz benliğim aksanı olmayan bir dilde ağlamaya başlıyor ivedilikle ve her nasılsa herkes mutlanıyor ve gözlerimdeki lacivert parıltılar sonlanıyor bir anda.

Uyumalıyım aslında uyuduğum dokuz ayın sonunda biliyorum ki bir ömür asla sahip olamayacağım o cenin pozisyonuna ve fukara yüreğimle duygularım daha ilk günden kıvrılıyor içimde bir yerlere biliyorum da içerlemenin gereksiz olduğunu ama yaş aldıkça içime kaçmaktan men edemiyorum kendimi.

Kurban edilen bir asa.

Aşk bildiğim değil öğreneceğim bir şey ve şevkim kırılrsa da aşka âşık oluyorum, sonlanmaya dair tüm dürtülerim ve açlığını önceleri sütle gideriyorum.

Kocaman bir ağzı var biberonun.

Kocaman da bir gülümseme hâsıl oluyor karnım her doyduğunda ve sonlanmayan bir istek sevilme arzusu bu yüzden sık sık ağlıyorum bir kucağa kavuşmak adına bırakılmamak üzere defalarca kitleniyorum o kadına.

Kadının rahmeti.

İnsan olmanın gayesi.

Gaipten gelen seslerle de ruhum besleniyor.

R/eşit olmayı diliyorum bir süre sonra ve bilsem de bunun asla mümkün olmayacağını.

Huzurum yerinde ve mutluluğum da.

Bir bakmışım ki r/eşit olmanın güncesini ve vadesini çoktan doldurmuşum ve istikrarla yaş alıyorum.

Kat izleri var her yaşın.

Yirmi ve üstüne koyduğum onluklar aslında bir duvar saksısına gömmeliymiş göbek bağımı yine de sehven geliştiriyor aidiyet duygum en çok da toprağa çıplak ayakla basma özlemim.

Gölgelerin teşrif ettiği bir ikinci vakti.

Işıkların süzülüşü; yüzümün de.

S/üzgün olan ne varsa peşine düştüğüm sonra da kiblemi sabit tuttuğum ve temcit pilavı gibi gelenler gidenleri aratıyor ve onlar gitmekten yorulmuyor ben ise uğurlamaktan.

Kasnağı var mı sahi duyguların?

Sezilerimde saklı kimi insanın ezikliği bu yüzden mazlumları daha bir yakın buluyorum hem kendime hem Mevla'ya hem de evrene.

Evreler var ve de geçiştirdiğim ve kuramlar ve kurallar bir de aidiyet duygumu biteviye sorguladığım.

Yana yakıla filan da geçmiyor ömür ta ki taşkın bentleri aşip da kendine yeni mecralar ararken.

Ebegümeci şarkılar ve de sözcüklerin mırıltısına eşlik eden.

Kesif bir sessizlik sözcüklerin doğasında saklı gel gör ki ne zaman şiir inşa ediyorum o sessiz ümmetten daha çok aşka bağlanıyorum, rahmeti ile çoğaldığım kimi zaman yuhalandığım ve hala kendimde değilim gerçi kendimden gitmiş de değilim ama...

Yuvarladığım ne varsa yokuş aşağı ve inip inip yeniden taşıyorum eteğimden dökülen taşları ta ki kendime bir mabet inşa edene kadar.

Satırlar yakamoz.

İngeler sağaltım.

Aşk ise imlecin ta kendisi.

Ve tüm noktalama işaretlerine hürmetimi sunuyorum bazen kala kalıyorum bir soru ekinde ne cevap vermem gerektiğini bilmeden...

Ve bilip bilmeden yaşadığım bir ömür, hacmi geniş hicvi de bitimsiz.

Bir şarkı olmanın vakti geldi belli ki ve hala bir şarkıda karar kılamadığım belki de bir bebeğin dünyaya geldiğinde attığı o ilk çığlık aslında sonsuzluğun şarkısına damga vuran elbet yüreğime yerleştirdiğim ve doğası umudun illa ki hüzünden geçiyor ve mutluluğa açılan kapıya varmak adına kim bilir daha kaç çığlık atıyor insanoğlu?

Duyulsam da duyulmasam da duyumsadığım kadarım hatta daha da fazlası...